

[Willesen.]

med en uforsvarlig Forsinkelse af Hærens Nybevæbning og Udrustning. Et saadant Forslag maa vi betegne som uforsvarligt, idet den deraf fremgaaende Hær vil være ude af Stand til at løse de Opgaver, som det ifølge Forslagets § 1 er forudsat, at den skal løse.

Generalerne paapeger, at naar Hæren mobiliseres, har den ingen til at kommandere sig, og de, der skal kommandere, ved ikke, hvor de skal kommandere den hen, og den har ikke noget at slaas med. Jeg synes, at det havde været bedre baade for Landet, Regeringen og dens Parti, om et Forslag, der i al Korthed kan karakteriseres saaledes, aldrig var blevet fremsat.

Og det er jo lige saa galt fat med Flaaden. Det erkendes aabent fra alle Sider, at hele Tilstanden er elendig, og ikke des mindre gør Ministeren den gennem sit Forslag endnu ringere og prøver paa at bilde os ind, at vi har noget, der fortjener Navn af Flaade. Netop dette Forsøg paa at bilde Befolkningen noget ind, at give den Troen paa, at vi har noget, skønt det kun er et Skin, turde være noget af det værste ved hele Forslaget.

Ministerens Bevæggrund til at præsentere en saadan Invalid for Rigsdagen og Befolkningen er let at opdage. Den har været af rent politisk Karakter, næret af Ønsket om at sige til Vælgerne: Nu kan I se, nu har vi gennemført Nedskaeringen ogsaa paa de militære Budgetter.

Ministerens Forslag gør den Gavn, at det tydeligt viser os, at en Forsvarsordning, der skal tilklippes som et Kompromisstandpunkt midt imellem Forsvar og Nedskaering, bliver en saadan Skifting, at flere og flere, jo mere de ser paa den, vender sig fra den. Ministerens Lovforslag har ved sin egen Vanskæbne vist, at vi nu er naaet til det Punkt i Militærspørgsmaalets Historie, hvor der maa vælges mellem et virkelig effektivt Forsvar, der gaar til den yderste Grænse af vor økonomiske Bæreevne, og en principiel Nyorientering, der tager de første Skridt paa Nedrustningsbanen.

Den Gavn har Ministerens Forslag gjort, at vi maa til at bestemme os for et Enten-Eller, at de ganske uholdbare Middelpunkter, Kompromisstandpunkterne, efterhaanden ved deres egen indre Uhold-

barhed, ved den Karikatur, de i sig selv er af et Militærvæsen, slaar sig selv for Panden og nøder baade Rigsdagen og Befolkningen til at træffe sit Valg mellem det ene eller det andet af disse to principielle Standpunkter. Det eneste, hvorom der hersker nogenlunde Enighed, er, at Ministerens Forslag er umuligt, og derfor vilde det være bedst, om det snarest døde i Stilhed — en Død i Skønhed kan det i hvert Fald aldrig blive.

Der maa altsaa vælges mellem et saakaldt effektivt Forsvar og et begyndende Skridt paa Nedrustningens Bane. Generalernes og Admiralernes Forslag gør Fordring paa at være det Mindstekrav, der kan stilles til et effektivt Forsvar. At Forslaget er et Mindstekrav, turde være sikkert nok. Spørgsmaalet er, om det med Rette kan gøre Fordring paa at kaldes effektivt, og for at klare det Spørgsmaal maa vi se paa det fordomsrit i Lyset af de Realiteter, som den højtærede Statsminister indbød os til at diskutere, og som maa bestemme hele vor militærpolitiske Stilling.

Men hvilke er saa disse Realiteter? Der tales saa meget om en Realitetsdrøftelse, saa paa den ene og saa paa den anden Maade; jeg vilde anse det for hensigtsmæssigt, om man prøvede paa nærmere at præcisere, hvilke Realiteter det er, der skal drøftes, thi først naar man har det klarer, kan man for Alvor gaa til en Drøftelse af dem.

Jeg kan ikke se rettere end, at der er 5 store Grupper af Realiteter, som man maa holde sig for Øje, som man maa prøve paa at gennemtænke, og som man maa klargøre sin Stilling til, for overhovedet at kunne tage et begrundet Standpunkt i Forsvarsspørgsmaalet. Disse 5 er: for det første den militærtekniske Udvikling efter Krigen; for det andet vor udenrigspolitiske Stilling; for det tredje vor Stilling som Medlem af Folkenes Forbund; for det fjerde vor finansielle Bæreevne; og endelig for det femte — hvad der ikke maa undervurderes — Stemningen ude i Befolkningen.

En Ordning, der skal være virkelig forsvarlig og have Udsigt til at holde, maa være i Kontakt med alle disse fem Realiteter og forene dem i en virkelig Harmoni og ikke i et blot overfladisk Kompromis. Jeg har mærket saa uendelig liden Tilbøjelighed hos alle de ærede foregaaende Ordførere — tør jeg godt